

„Narodni list“ izlazi svakoga četvrtka prije podne.

Cijena mu je na godinu 8 kruna, na se-
hake 4 kruna, pojedini broj 6 halera.

Uredništvo i uprava lista nalaze se u
Voloskom kbr. 8.

Narodni list.

Pučki list za politiku i pouku.

„Narod bez narodnosti jest tielo bez kosti!“

Za oglas plaća se 10 halera po redni-
cu na više puta po pogodbi.

Oglašaji su na urođništvo lista.

Rukopisi se ne vraćaju. — Nefrankinski
listovi se ne primaju.

Br. 33.

Volosko-Opatija u četvrtak 14. kolovoza 1902.

God. III.

K pedesetgodišnjici Dra. Matka Laginje

Zar i opet jedno slavlje?

Ne, ovo nije nikakovo slavlje —
ovo je već prošlo, prošlo je tiho, neo-
paženo, nezamjetljivo, onako, kô što
prolazi suza s oka patnika siromaka,
jednâ čeda biedne zemlje ova.

A ipak ovoliko Um — ovoliko
Sree — ovoliko Ljubav! —

Ili možda taj um, to Sree, ta Lju-
bav dostaju već sami o sebi, da budu
sjajnom aureolom najvećoj i najčistijoj
slavi?

Imade krieposti, vrlina i zasluga,
kojih ne može istaknuti rieč pa bila
ona i najznačajnija i najzanosnija. Imade
krieposti, vrlina i zasluga, koje same
za sebe najbolje govore. One, te kre-
posti vrline i zasluge govore još ponaj-
bolje u velikoj tišini, u velebnom muku
u kome se obavijaju Veliki duhovi.

U takovoj tišini, u takovu muku
sproveo je pedesetgodišnjicu narodjenja
svoga divni zatočnik imena našega,
umni naš vođa — muž, kojega ime
mora da je nama sveto — naš dr.
Matko Laginja.

... Nedjelja je — 10. augusta
1902. — njegov godovni dan.

I ja ga gledam u toj njegovoj
tišini — gledam ga u krugu svojih
milih, koji ga možda jedini duševnim
svojim okom prate u onaj čas, kadno
ga pred pô vieka na sviet dala vriedna
majka njegova. I prvo što je njegovo
oko zapazilo bila je bieda!

A u biedi je ponarastao — i ku-
dagod je išao aretala ga bieda i samo
bieda.

I on je uzljubio biedu utjelovljenu
u jadnom istarskom patniku.

I ljubav vruća, žarka ljubav do
toljke biede njega nije ostavila nikada.

Ona, ta ljubav vodila je njega od ko-
ljebe do koljebe, kadno je poražen ja-
dom i nevoljom svoje braće kupio u
golemu kupu suze istarskoga Hrvata.

A kad se ta kupa napunila i pre-
lila, tko je drugi do li ta ljubav sa-
tjerala iz njegovih grudiju one slavne
rieči, što ih dne 21. kolovoza godine
1883. dobacio talijanskoj većini istar-
skoga sabora, prvo hrvatske rieči iz-
govorene u tom saboru, rieči, koje će
dok bude jednog Istrana, i jednog Hr-
vata ostati neizbrisiva u Poviestnici
našoj:

— Poštovana gospodo Latini! iz-
bor u Pazinu . . .“

Urnebes i divlja vika talijanske
rulje nije mu dala da završi započetu
rieč, ali ustrašio se nije on, već je ju-
nački ostao na svom mjestu i u miloj
rieči majke svoje on je „Latinima“
dobacivao, da je ondašnji „izbor u Pa-
zinu — nezakonit“ a to im je on do-
kazao činjenicama, od kojih je bila
svaka teška povreda puku i imenu
našemu.

I time je on našem jeziku otvori-
o vrata sabora istarskoga — i nema
te sile, koja bi tu slavnu našu rieč
bila vrsna da izbaci iz onoga zbora.

I taj veliki događaj svezan je
eto s imenom oca našega — dra. Matka
Laginje.

... A s njegovim je imenom tiesno
svezana i godina 1891.

Sve što je naše u kotarima Ko-
pru, Poreču i Pulju okupilo se te go-
dine oko njegova imena. Narod se di-
gao, do tada obakurni, zaboravljeni
istarski kmet i skočio u izborni boj, da
svome Laginji izvjesti mandat zastup-
nika za carevinsko vieće.

I planuo boj — koji se razvio u
pravu, veliku narodnu epopeju.

A junak te epopeje bio je on —
Laginja naš — sjajna dika puka
našega.

I iznio pobjedu — vidio ga Beč
— a velebnî carski zbor čuo muževnu
Njegovu rieč u prilog progonjenog istar-
skog Hrvata.

... A s njegovim je imenom sve-
zana i naša Družba sv. Cirila i Me-
toda za Istru. Uz „Posujlince“ i ine
zavode za pučku štednju i zajmovo,
družba je najdraže miljenče Njegovo.

Nego tko da izbroji sve ostale za-
aluge Njegove?

A njegov životopis?

On je u sruu svih Hrvata, a na-
pisala ga velika Njegova djela, napi-
sala ga Njegovom rukom, rukom, koju
mora da ljubi i cjeliva sve što u Istri
s nama čiti i osjeća, sve što se ponosi
siti može srecem izpunjenim čistom i
nježnom harnosti.

Pedeset godina! Od njih preko
trideset u borbi za narodne ideale!

Evala Ti, dični sine hrvatske
zemljo Istro! Evala Ti za sve dobro,
što ga je tvoje drago i široko sree do-
niole narodu našem! Evala Ti za sve
one suze, što si ih u toliko vrijeme
otro s bolnih očiju jadne sirotinje naše!
Evala Ti, divni i plemeniti prijatelju,
naš oče, naš zaštitniče i poborniče naš!

Živ bio, miljenče puka, kome si
namrô sve što si imao, i kome namir-
eš i sada sve što najvećma možeš:
svoju misao, muku svoju — krv svoju.

A Tebi za uzdarje naš narod ne
će dati ništa, jer on i nema ništa, ali
svoju će djecu učiti Tvojim kriepostima,
i vrlinama Tvojim i Tvoje će ime
svjetlo i sjajno živjeti u areima potom-
stva sve dotle, dok se bude znalo za
ime istarskog Hrvata.

A međutim živ nam bio!

To je želja što izpunjuje danas
areca sve Tvoje jadne braće, a toj se
želji pridružuje i naš list uz poklik:

Bog nek živi
dra. Matka Laginju!

Starinsko pismo iz Kastva.

Mi smo već doneli va „Narodnem
liste“ neka starinska pisma pisana va Ka-
stve va hrvatskem jeziku i to s razloga, da
pokažemo našem ljudem, kako su već ne-
kada pisali hrvatski, ter da nisu komad od
čera tamo prihli Hrvati.

Ovo pismo, koje mi niše donelimo pi-
sano je leta 1777, pak stvar naravska, da
je malo drugačije pisano, nego se danas
piše. — Mi ćemo ga najprvo štampat baš
onako kako je pisano, a pođe za laglje ra-
zumevanje, kako se danas piše. Ne don-
šamo mi ni ovo pismo radi kakove njegove
znamenitosti, već samo za to, da se vidi,
kako su već onda lepo hrvatski pisali. —
Evo ga:

„Mi Giambatta Tomicich, i Osep Vlah
Suci ordinary Grada Kastva.

Zovem nascem otvorenom pismom zna-
cinimo svem onem pred keh bude prikazano
kako s privilegijem, i na prošnu Nvovo
Cast, Gosp-a Can-ca [Osepia Varghiena smo
gnim podelili giedan knes Comunskega mesta
onde zvani Grada puli sida kuchia gnighove
do mesta gnim skazanoga za ucinit giedan
kussacz verta, i to prez svake piache za
rapomangie velikoga dobra, koga čine u
ovem Puku i za to dagieno gnim u toma
mestu mirni i vecni pössesa, franco od sv-
koga agravia i za vecniu krepost utvergij-
giemo ovo pismo! z obicainem peczatom
ovoga nassoga Comuna tako.

Dano u Castvu na 11. Genara 1777.

Giambatta Tomicich Canceled
de Mandato v. r.

Va današnjem pisanju bi glasilo ovako:
Mi Gian-Battista (Ivan Krstitelj) To-
micic i Josip Vlah suci ordinariji grada
Kastva.

S ovom našem otvorenom pismom
znano činimo svem onem, pred keh bude
prikazano kako s privilegijem i na prošnja
mnogočastnoga gospodina kanonika Josipa
Varljenja smo njim podelili jedan kus komun-
skoga mesta ovde zvani grada puli sida

PODLISTAK.

„Mačak na rajže“.

Prispevjeđa Šepančić.

Moglo je bit devet ur na večer kada
sam prišal va Trst. Komad sam se nekako
zipezdoljil z vagona, aš su mi bili prihli
maravi va nogu, pak sam šal šepajuć na
vrata i prihli na placu pred štacijon.

Prva stvar mi bila, da najdem kakovu
kripičinu, ka bi me imela zapeljat va kafeta-
riju, kada sam znal, da ću nać Salo z
Mački. Stupim ti ja nebore k jednoj karoce
i zapitam kućera, ako zna, kada je kafeta-
rija „S pod peći“.

— Ča mislite morda „Kafe Speći? —
me je zapital.

— Ja, ja „S peći“. Tako sam tel i
jas reć, nego nisam jušto znal — rećem mu
ja. — Za koliko bite me tamo tamo vrgli?
— pitam ga naprvo.

— Za dva šlorina — reće, i mi opre
karocu.

— Kega vraga? Dva šlorina! Ja ću
vam poboguji za dva šlorina dva dni „na
suho“ nošit kolčić ako ćete magari z Lu-
šini — rećem mu ja onako oštro.

— Kako vas volja. Ako ćete se [pe-
ljat ceneje, tamo vam je tramvaj — reće
kućer i pokaže mi kot jednu kuću na koleh.

— Vraga ne! Ako me vi pitate dva
šlorina za vašu kripičinu, to će me on tamo
pitat najmanje — dešataču Pišite me oba
dva u uho, ja ću volet poć k nogam — i
naputim se prema mesta.

Komad sam storil par koraki, kada ti
temu ne beše, okružila me je četa neka-
koveh potepuhi kako vrazi grešnu dušu i
sve mi neć kričali okolo mane, da mi je
već glava bila lih kod muntar. Pače jedan
mi je počel stezat bisagi.

— Nismo se tako pogodili — rećem
mu i zasmudim mu jednu papenku, da se
je zgorum kopiti obrul.

Va isteši hip popađe me neki za ko-
larin. Već sam tel i njemu jednu zasolil,
nego poj vrače k vragu, to je bil pulicaj.
— Aha — sam pomisiel sobum — sada si
prišal vragu v ruki. S tem ni ća škercat.
Nego vendar sam tel znat, zać me jlovi,
kada nisam nijednemu niš storil, ako ne
samo očuvat svoje bisagi.

— To ćete doznat na palicije — mi
reće osorno — kamo vas u ime zakona pe-
ljam. Ala marš! — zapove mi lih kot breku.

Tu ni bilo druge šanta Marije ako ne
pod. S nami je šal i oni od bisag, češud se
za uho, kamo sam mu ju bil prihštal. Ljudi
su nas gledali, kako da nisu još nikad videli
čoveka. Kada smo prihli pred jednu velu kuću
šukne me pulicaj va kamaru, kada je mnogo
gospodi za stoli pisalo, kako da će već
jutra bit sudnji dan.

— Semo hote! — me pozove jedan
od njih. — Kako se pišete?

— Ja se nikako ne pišem — rećem
mu mužki — a drugi mi deju Ivak.

— Od kuda ste? — otreša se naprvo.

— Z Rukavašćini.

— Kade je to? — nadaljuje naprvo,
sve neć skrabnjaćaj s perom.

— Sram vas bilo — rećem — da još
ne znate kade je Rukavašćina. Pul nas to
zna i najzadnji otrok. Rukavašćina je na
Rukavašćine.

On stavi pero za uho, pogleda me
kako ris, pak se na me skoci:

— Ča me mislite imet za norca? —
Imate pašaport?

Ja sam mu rekai, da mi tega ni po-
treba imet, kako poštenemu Kastavcu.

— A, Kastavac ste? — me pita i
piše naprvo.

— Param da ja. Aš ako sam Rukav-
čan, sam poboguji i Kastavac, aš nas još
nisu odelili.

— Pulicaj meldajte — reće mu, a
pulicaj sve na vlas pove, kako je bilo. —
Samo reće, da mi je oni krikal otel nošit
bisagi, a ja da sam mu na to dal takova
zaušnicu, da se je valje mahom akombril.
To potvrdi i on, pak još dodâ da ga cela
stran pali, i da mu se neki nub — movlja.
Za to je prošil, da neka mu se neć plati
za njegove boli.

— Ča pak vi na to? — zapita me
on gospodin. — Zać ste ga udrili?

— Zać sam ga udril? — No za to,
aš mi je tel zet moje bisagi. Param, da ni
pul vas takova navada, da se ne bi čovek
smel branit od tati.

— Je istina, da ste ma oteli zet bi-
sagi?

— Bog očuvaj! Ja sam mu ih otel
samo nošit va mesto.

— Ki pak vam je rekai, da ja ne
morem moje bisage nošit? Param, da sam
još toliko krepak — rećem ja.

— Ne govorim drugo — reće oni č-
vek — nego ja sam otel zaslašit kakov
krajcar.

kuće njihove do mesta njim skozanoga za učiniti jedan kusac vrta, i to praz svake plaće za razpoznanje velikoga dobra, koga čine u ovom puku i za to dajemo njim u tomu mestu mirni i veći poses, franko od svakoga agrariva, i za veću krepost utvrđujemo ovo pismo z običajnom pečatom ova našega komuna tako.

Dano u Kastru na 11. janara 1777.
Giambatta Tomičić kanceler
de Mandato v. r.

Domaće vesti.

Sednica radl kanalizacije liečilišta Opatije. Ponedjeljak četrtega ovega meseca na poziv Njegove Ekselencije gospodina c. kr. namestnika grofa Goessa držana je bila va Opatije u kući zlatnoga križa velika sednica.

Tu su bili od strane c. kr. Namjestništva: gosp. Namjestnik koji je bil predsjednik, savetnik gosp. vitez Jettmar, sanitarni nadzornik gosp. dr. Celebrini, i gosp. nadzornik Rudan, od strane zemaljskoga odbora ili Junte iz Poreča gosp. asesor Tomasi, od kapetanata gospodina kapetan Dr. Manussi, Dr. Graesse i baron Schmidt, od naše obćine gosp. načelnik, g. dr. Fabianić i gg. Tomičić i August Rajčić od strane voprinacke obćine načelnik gg. Anjelo Stiglić, Benedikt Bačić i Petar Jurković, od strane komijske kure gg. Prof. Dr. Glax, dr. Tripold i Quitta od strane liečiliškog društva Dr. Föder, od strane društva južne železnice gosp. inspektor Fuchs, od strane društva vagonokreveta gg. dr. Landesberger, dr. Fall i odesjni savjetnik Glaser i napokon gosp. Baron Schwarz kao onaj koji je učinil nacrt za cielu stvar.

Gosp. Namestnik pozdrvil je prisutne i povel raspravu u kojoj je rekao da je svrha sednice izpitati i izraziti se vrhu nacrtu učinjena od g. Barona Schwarz za gledišta sanitarnog, tehničkog, administrativnog i financijalnog.

Kotarski kapetan dr. Manussi pročitil je zatim svoje izvješće u kojem je liepo točno i jasno prikazal, potrebu kanalizacije, što se je već do sada [za to učinilo, kako se ima učiniti koliko će sve to koristiti i koliko će sve koštati, kako bi se mogal dobit potrebit novac itd.

Za tim su se glede projekta izrazili svi prisutni netko sa sanitarne strane, neki sa tehničke neki sa administrativne a neki sa financijalne strane, ali svi su pristali da je projekt učinjen od Barona Schwarz dobar i da se ga more preporučiti za učiniti polag njega toli potrebitu kanalizaciju.

Gosp. Namestnik obećal je obćini da će vlada ići na ruku da se kanalizacija koliko prije izvrši a gosp. asesor Tomasi obećao je isto od strane zemaljskoga odbora. Kad je sve bilo raspravljeno zahvalil

se je gosp. Namestnik prisutnim da su došli i svoje mnenje izrekli a naš načelnik zahvalio je svimi u hrvatskom talijanskom i njemačkom jeziku najviše Njegovoj Ekselenciji gosp. Namestniku na trudu i obćinaj podpori naglasiv da je već njegova prisutnost dobar znak za dobar uspjeh poduzeća, gosp. kapetanu za liepo izvješće i trud, koji je već do sada imao u tom poslu, gosp. Tomasi što je i on došao i pokazao da se zemaljski odbor zauzimalje za procvat i dobrobit našega liečilišta i zamolio sve ostale da svaki pomogne, koliko bude mogal, da bude to veliko delo čim prije dovršeno.

Nakon toga su se prisutni rastali zadovoljni nad korakom u tom poslu učinjenim. Mi ćemo o cieloj stvari više pisati kad budemo dobili v ruke izvješće gosp. kapetana koje će biti tiskano. Za danas neka bude ovo dosta.

Bog nek živi Šimeta Defaraf Šime Defar je trda kost za tinjanski gnujli mački. Oni ga — tu kost — ne moru nikako pogutnat, pak se muče i previjaju, tako da njim peni na usta pribijaju od muki i jada, da je naš vredni Šime još živ i zdrav. Pročitajte ako imate dobar štumih, predzadnju matuljku špadačeru, pak ćete videt, koliko ljutega otrova rigaju oni delije proti našem poštenjaku Šimetu. A on? Tvrdo i čvrsto stoji naš Šime, ne mareć za njihova blezganja.

S čistom savjesti i mirnim srcem gleda on na pasana leta, va keh je služil svoj komun častno i pošteno, a takovom savjesti i takovim duševnim mirom gleda on i va budućnost.

Reć će ki god, da je Krstić proti njemu pisal sve zlo ovega sveta. A mi pitamo: A proti kemu ni pisal Krstić? Je va Istre još ki pošten čovek ki ljubi našu domaću zemlju, a da ni na njega Krstić hital svoju žut i otrov? Ale za to svoje gnujsno i smradno pisanje Krstić je već dobil po prsteh.

On mora poč zaradi svojeh laži 4 meseci va pržun. A da su u našem Primorju drugačije priliki, kade bi on već bil? A zač on piše proti našem ljudem? Za plaću — ka mu davaju Talijani kvrni neprijatelji našega roda i jezika. Za plaću, za beći piše Krstić proti našem ljudem, a zna se, da je kunzlijer od governa Fabiani rekul, da bi on za beći storil takovo zlo za ko se gre va pržun. Krstić je prevaril i svoju zakonitu ženu, on je od velega Hrvata postal — za beći — veli Talijan, pak mi pitamo: ki se mogal nač kade jedan pošten čovek. bi se mogal slušat ča jedan takov izdajca blezga? Ne, zač i ono malo pošteneh Talijani ča ih imamo već ne te da čitaju onega smrada z Matulj, a tako se nadamo da će storit i Tinjanski puk.

Svaki pošten čovek neka mačjim izdajcem pljuke v obraz i neka ih se dugo drži. A na dan izbora svi poštenu Tinjanci

neka kako jedan muž, daju svoj glas našem Šimetu Defararu. U to ime: Bog neka živi naše poštenu Tinjance i živio naš načelnik Šime Defar.

Krapula z mošćeničko Dragi. Ni jedna stvar ni vredna čoveka znelepit tako, kako beći. Ima ljudi ki će vam za beći sve storit a ima i takoveh, ki kada pridu do beći već ih ne more ni Bog ni vrag trpet. Najljuji su vam pak takozvani „vilani refadi“ — to su vele pokori za ovaj i za onaj svet. „Vilan refado“ misli, da već na svete nima čoveka večega od njega, ni ki više zna i ume od njega; „vilan refado“ je va se tako infisan, da misli: sve se mora pred njim trest i klanjat. On vam se meša va sve, a najveć va politiku.

„Vilan refado“ misli da va politike nema večega i razumnijega čoveka od njega i zač to joh ti ga onem, ki se „azarđ mislet i sudit malo drugačije, nego li to misli i sudi „vilan refado“.

Takov jedan „vilan refado“ vam je i Krapula z mošćeničko Dragi. To vam je strašan a i čudan čovek. Pokle ima on tri krajcari od obiesti ne zna sam ča bi učinil. On bi po sile rad figurat kako veli gospodin. Pak znate ča je storil? Svaki put, ki bi va Dragu prišal kakov štanjaro ale pak kakov lumbrelar, on bi jednega ale drugoga pozval va kuću i platil bi njim pit samo da ga navade talijanski. Zač on misli da kada čovek govori talijanski, da je već veli gospodin.

I tako vam on danas zbravuje po Drage z onem ča su ga navadili talijanski lumbrelaroti i štanjaroti. Našega čoveka ne će ni jednega ni da pogleda. Naši ljudi, ki hrvatski govore premalo su za njega. On neće da trata z drugimi, ako ne z onimi, ki govore talijanski. On sam govori, che lu zē de sangue gentil italian!

A peršona, ter peršona! Ča je pozabil da je rojen va gornjem Kraje, kade je svu svoju mladost kokošil pasal i želud pobiral. Ča je pozabil za to? Pak znate s kim ga sada najviše ima? S gospodinom Karlom z mužom od gospe Vitorije. To mu je hvale — gosp. Karlo, ča ga je va Afrike onako lepo pomogal. Ne bora da vam povedem.

Bilo je to leta 1884. Gosp. Karlo stal vam je jedan dan blizu staciona va Capetovnu. Na jedanput ti mu se prezenta jedan čovek s nekakovom plesnivom vredinom na ramene.

— Dobar dan, rekul je kućo, kućo ta čovek s vredinom na ramene.

Naš g. Karlo ga gleda i gleda — i komać ti je va njem spoznal — Krapulu. Naš g. Karlo dobar kako je, mu je valje dal ruku i rekul mu je, da će za njega učinit sve ča želi, da neka samo zapoveda. Krapula je rekul:

— Sam prišal semo delo iskat — ter znate va Gornjem Kraje se teško žive.

I gosp. Karlo mu je valje našal delo,

i kako je naš Karlo bil dole za kapota, prošil je neke naše lude da bi Krapulu navadil delat. I Krapula je počel delat. Zel je v ruki kariola nakreanu zemljom i jlom i ala neka se vuče kroz celi božji dan. — Nego, brižan Krapula, ni bil va tem dele ni najmanje pratien, već bi se dvajset puti na dan prekombičil z gorum kopiti sa svom karijolum. A oni Moroti, ki bi okolo njega delali prasnuli bi va silni smeh i zavapili bi: Ha, ha, ha, buka laza lo mampara, ai jazi Savenza! To bi se reklo po našu: Ha, ha, ha! vidi malo onega Titu ondeka kako nezna delat!

A naš g. Karlo krađa je to videl, valje je priškočil i rekul našem ljudem, da Krapula navade karijolu peljat, zač da ni lepo da es z jednim našim čovekom Moroti rugaju. Pak ča je za sve [to dobil gospodin Karlo? To je dobil, da ga Krapula ni oti ni pogledat kada je doma prišal. Ča ga je bilo sram? Ma mu je bil dobar leta 1884. kada još ni imel one dve tri smrdljive liri, ke je skupa sklepljal. Onputa mu se je fkeval, za svem tem, da je naš Karlo bil i va ono vreme uprav onakov Hrvat, kakov je i danas.

Nego Krapula je na sve to pozabil, on ne će ni da misli na „tempi passati“, on bati sada za politiku talijansku i to samo zač misli da ča ga to velikega učinit. A brižna Italija, ako bi va njoj svi Talijani bili tako mudri, kako je Krapula nobile da Gornji Kraji!

Da vam povedem još i ovu, pak da vidite che razza de Talijano je ta Krapula. Poznato je, da on abrejski „Piccolo“ izlazi u jutro i večer. On od jutra je „Piccolo“ della mattina, a on od večer „Piccolo“ della sera. Sada ta famozni filozof z Gornjega kraja vam je stavil va glavu, da su to dva foja, ki da se mej sobom sticigaju. I on govori, da on voli čitat „Piccolo della sera“ zač da je bolji i da ima vavek sovrateno proti „Piccolu della mattina“. Naši ljudi su mu već puti govorili, da obo foja skupa nisu nego jedan foj, pisan od jedneh te isteh ljudi. Ale uglavit ga nisu nikako mogli. On je vavek jednu tukul i govoril, da „Piccolo della sera“ je kontrarij onemu della mattina.

A kako je pak ta čovek fidel neka vam svedoči ovo:

Va grade, va Mošćenah su se pogovarali Maras i neki drugi o Krstičevoj device, ka je rusekla ono brižno dete. Maras je varamente rekul, da to se ne bi moglo dogoditi va njegovoj, Marasovoj, kuće, da on ima devicu. A Krapula na to: — Dragi vi, ča će nam to! Krstić je Hrvat, i ako on ča opravi, to je sramota za Hrvati a ne naša. Naši ga plaćaju, pak za to on dela za nas. Neka reće da ni to rekul? A znate pak s čem se on još štima? S tem, da zna va četireh zajkreh reć: dobro jutro — bon jorno, morgin, i morning. A ja, ki ovo pi-

— Ako je temu tako — reće gospodin — vi fakin ste dobili, ča vam je žlo, pak sada morete poč svojem putem, a vi pak — reće mane — ne mislite, da ste na Rukavašćine, kade sa zausnice po niš. Ovdje svaka valja pet flijorini. Za ta put, ćemo zapret oće, jer ste misleli, da vam je oteč odnest vaše bisagi. [Hote s imenom božjem, pak se čuvajte, da opet ne storite kakovu maganju. Pulica], pustite gospodina ča. Je pobogni tako je rekul.

Ja sam šal brzo, dokle sam dotekal onega fakina kega sam po nedužnem hermal, pak mi rečem onako prijateljski, aš mi se je pravo od srca smilil:

— Brez zameri, kumpare. Ona čepa je bila za pet flijorini premala, nego vendar valja ki žmujl vina. Ako ste žejan, hote s manum, ja plaćam.

Čovek ni sam znal ča bi storil.

— No, no. Ča se tako kiselu držite, kako da ste se crnila napili. Ala homo.

I šal je.

— Ta valja! — rečem ja. Kelner! Premeite jedan dupljak vina. Kelner gleda va me, kako telec va nova vrata.

— No, ča je? — pitam ga ja. — Dupljak vina semo. Ma brzo!

— Prosim ferlabnost — reće kelner — koliko će vas još prit, da znam koliko žmujli pernest?

— Pijano blago! Ča misliš, da ču cel grad dognat semo na jedan dupljak. Ovdje smo dva, ako pak misliš, da nas js premalo sedi i ti k nam.

Do malo vremena pernese dupljak i dva žmujla.

— Čemu dva žmujla. Za nas je dosta i jedan — pak šuknem drugi žmujl, da se je tamo negde na sred kamari zritelat na tri sto kusl.

Kelner i moj prijatelj su me se čisto prestrašili, da su ravno teli od mane pobeć nego ja sam ih umiril rekul:

— Niš za to! Ča ga benj platit. Ter nisam prišal va Trst prez krajcara. Na, lovi ju — rečem i potaćem po stole jednu desetku. Kelner se je pak za njum zagnal, kako da ni još nikad ni jedne videl. Morda pak i ni, aš je bil oneštahno mlad.

— Na zdravlje vaše, kumpare! — rečem i spijem žmujl na dušak, pak ga opet natočim i podam prijatelju, ki se je celo vreme neč šatal okol uha. — Pijte, ter ga je još va bačva. Ne bojte se, ja ču sve pošteno platit.

Na ova moje besedi zdignul je uši kako zec va kapuze i borme, počeli smo pit kako na kordiju. Već smo bili načeli i drugu duplicu, kada ti temu ne beše, lupne ti moj prijatelj pod stol kako vreća posej. Ja sam se po svetega Kirina prestrašil, aš sam pomisiel, da mi je morda kolp prišal, nego kelner me umiri govoreć:

— Ne bojte se kumpare. Ni niš slabega ne. Pijan je, drugo niš.

— Ala revo revasta, kako ti ga malo pod bareta treba — pomislim ja, sam va dešu. — Da sam to znal, na moju grešnu dušu, ne him se bil ni ašardal s njim pit.

Ja sam skončal još oni dupljak i neč zagrizaul, pak onda platil i šal ča. Varamente za pravo reć, bi bilo bolje, da sam mu platil za onu halopu pet flijorini, nego da smo šli za nju pit. Po bora, va Trst ne grem već — vino pit. Ako me još kada toka tamo poč, ču volet sobum zet kakovu baricu. Nego neka bude. To je sve prej surti.

Svevdlijim ti ja nebore naprvo, kada ti se spametit, da bi mi treba ča za večeru zet. Bas sam paseval mimo jedne lokandi, s ke ti je vanka tako lipo dišelo, da mi je valje počel prućh krulit. Stupim nutra

i sedem za stol, pak pitam kelnera, neka mi ča za večeru donese. On mi donese jednu kartu. pak čeka. Gledam ti ja i obraćam, ma na njoj ne najdem niš ča bi bilo za me. Misiel sam. da me je slabo razumel, pak da da misli da sam ga pital karti za poč tamo, kamo gre sultan — hodeć, za to svijem kartu i stavim ju va žep.

— Ako mi ravno sada ne rabi, ča benj v operu prit — rečem. — Sada pak prosim ča za večeru, aš sam lažan, kako da sam s Lisini prišal.

Kelner skočil hitro k drugemu stolu, pak mi sopeta židrogne pod nos onakovu kartu.

— Stroka štokasta! — zakričim. — Ča ne razume hrvatski? Ja ne pitam karti aš nisam tarac; ako ju vi Triještini jiste, to je vaš posal. Ti mane prinesi ča krićanakega za jist.

— Ziberite, prosim — reće kelner — ter vam je sve tu.

— Kade zlomara? — Ja ne vidim, Bog ubil te stvari.

— Na karte je sve zapisano — stumadečval je on — ča se va kuhinje nahaja za pod zub.

Aha! Vidiš Pavlo vraga i mater nje-

šem, znam va pet jesikah reč: tovar. —
Tovar — asino — ezal — asinus — buriko
i ako će još po kranjski — vosell! Pak
ča mi je s tem bolj? Testa, testa ghe vol,
altroke morgin i morning!

To vam je eto ta dražki Garibaldi ki
ni, kako drugi naši ljudi va Drage hodil
kako dete ni va školu ni va sveti nauk,
tako da ako danas slabika „Piccolo“ mišl
več da zna Bog zna ča. A lahko da bi raz-
zumel ča piše „Piccolo“ ma i to mu moraju
povedet i tumačit naši ljudi.

Mi se redko kada s njim pačamo, zač
on tega ne zasluša, on je i onako va ta-
lijanskem partide pravi zero, to će reč niš.
Ako smo se danas malo podulje s njim po-
zabavili učinili smo to za to, zač su nam
prila za Dragi tužbi, da ta čovek ne da
našem ljudem, a osobito našem gospođam
mira. Mi mu pak poručujemo, neka on drži
svoj zanjik mej zubi i neka ne dela nemir.
Mošćenika draga ni nikakova rečka Gomila
ale pak Rena s Trate, kada se vavek blatne
babetini laju. Ne, naša Draga je lepo me-
stance od Boga blagoslovljeno, ko teka
lepa budućnost. K nam će prihajat furešti i
pštat te tu svoji krajeci samo onda, ako
budu naši mira i samo mira.

A Krapula, ako će set nemir i svadju
neka gre nazad va Gornji Kraj kokoši past-
i želud pobirat.

Toliko za danas, a neka još jedanput
ča čujemo od njega, onputa ćemo uđrit va
drugo diple, zač najzada ča je previše ni ni
s maslom dobro.

Naša Draga — mali raj. I va istinu
znamate ča ona dva tri smrdjiva kalabreza
naša Draga vam je baš jedan mali lepi raj.
Gospoda su od vavek va nju rado dohajali
a tako čine i sada. Nego samo jedno bimo
mi svetovali našim vrednim Drazanom. —
Neke gledaju da tamo kada na peske učine
jedan bukunić banja. To bi mestu jako ko-
ristilo. Gospoda dođu va naše strau, da se
kuplju, a kako čete da se kuplju ako
nimaju kaše sučevat sa. Za ovo leto je već
to se zna prekasno, ma s malo dobre volje,
k letu bimo mogli imet va Drage budi ka-
kovu baračicu za pet, šest, kabini za gos-
poda. To bi po vremenu i nosilo.

Polevanje ceste po Opatiji i Voloskem.
Puno njih nam se tuži, da oni ki cestu po-
levaju ne gledaju jako na ljude, ki prolaze,
već ala neka se moči i skropi na sve strane
prez gledat će bit to kemu pravo ale ne.
To valja malo pripaziti i to jednako prolazi
i gospođin ale pak siromah. Svakemu je
svojja koža i obuća draga. Pak nam se čini,
da se na nekeh mesteh previše moči, tako
da je tu i tamo nemoguće ni pasevat. Neke
se temu pomore, da ne bude prigovora od
nikoje strani.

Izet u Senj. Kako smo bili javili va
našem listu, priredil je dični naš „Lovor“
ovo leto i drugi izlet i to va starodavni
grad Senj. Moramo reč valje s početka, da

nisu se gospoda odazvali onako, kako se je
mišlilo, a to najviše s razloga, ča su se
bali slaboga mora. Nego vendar nas je bila
lepa družinica i mi smo se lepo i upravo
srdačno zabavljali koliko po pute tamo i
samo greduč, toliko va samem Senju. Ki
se neće zabavljat pul one žive i vesele
mladosti?! Za pravo reč, mi smo prišli va
Senj, da nismo ni zmali. A kada mi tamo,
to ti je brate moj vas grad okrunjen s hr-
vatskomi banderami, a maškuni pucanju, kako
da je ki zna kakovo slavije i veselja.

Na porte dočekala nas je muzika, pak
ala to ti je sople, da je bil jedan gušt po-
aludat ja.

Va ime Senjani pozdravil nas je i pri-
jel va jako lepem govore gosp. Drago Vla-
hović, na čemu mu odgovori onako kako to
već zna gosp. Ante Justl. Onda smo šli
maršujuć va grad, da ga razgledamo, na-
vlastito pak, da obajdemo stari kaštel „Ne-
haj“. — Kada smo sve to „obavili“, počel je
koncert na veloj placo pred hotelom „Grad
Zagreb“. Malo je sople muzika, malo pak
su pevaji „Lovorani“, a jedni i drugi učini-
li su svoju dužnost onako kako treba. —
Živili! I tako va lepem veselje pride vreme
da gremo doma. Do porta nas je kumpa-
njala sopeta muzika, a va porte bilo je
ljudi, češ više, navlastito oneh lepeh senj-
skih malic i druge gospođi.

S nami se je pozdravil va jako lepem
govore gosp. Viktor Kivoseki, vrlom Senja-
nom pak se je zahvalil na lepem dočeku i
priateljskemu gošćenju g. Julij Miran, va
govore, ki ti je baš onako šal od areca. —
Kada se je počel vapor movljat, to ti je
bilo pozdravljanja i kričanja živio, dollegod
smo prišli na debelo more.

I tako smo hvala Bogu lepo se zabav-
ljali, kako nismo se ni nadali, pak smo si-
gurni da ne ćemo pozabit brzo na ovi lepi
izlet. —

Samo nemački. Opatijski zabavni od-
bor je izdal za proslavu imendans našega
presvetega cesara, dne 18. augusta t. g.
pozive ili plakate samo u nemačkom jeziku,
kako da smo brate va sred Berlina. — Po
tem pozivlju valjda samo Nemce na tu sve-
čanost a nas većina ki ne znamo nemački
morat ćemo ostat doma. To je bezistično
ignoriranje većine stanovnika našega mesta.
Neki ter neki bi hteli delat s nami paradi
i još pal tega vredjat nas na taj način. Mi
proti temu protestiramo najserčanije. A naši
ljudi znaju ča njim je storit.

Godišnjica Udruge sv. Mihovila u Ru-
beših. Minulo je godinu dana što je stupilo
u život čovjekoljubno društvo „Udruge sv.
Mihovila u Ruboših“.

Odbor i članovi „Udruge“ htjeli su
skromnim načinom proslaviti obstojeću još
mladoga društva. I proslavili su ga u cr-
kvič svoga zaštitnika i van nje. U toj cr-
kvič sv. Mihovila na poznatom brežuljku
sastali su se razmjerno mnogi članovi za-

Dokle se je kelner nekamo zgubil, ja
sam se gođil i vesell, kako ču se barem
jedan put najist pišćenac, pak sam već od-
lučil, da ču i najmanju kočicu do čistega
oglodat, samo da se osvetim onem nesre-
ćnom broskvam. Pače već sam se bil spame-
ćeval kako ču se doma hvalit, da sam se
va Trate za mali beči do sata najil friganeh
pišćenac.

Kada sam videl još s duga kelnera
a pišćenac sam se lešto pripravil, da uđrim
po njih, a kada ti temu ne beše on stavi
pred mane — broskvi na ulju.

— Strela božja! Ča mi to nosite? —
zakričim na kelnera. — Ja sam vam naru-
čil repete, a ne te proklijete broskvi.

— Prosim lepo — zimal se kelner.
Vi ste rekli repete, to će reč još jedan por-
cijon, od onega, ča sam prvo imel. Prvo
ste imeli broskvi i tu su vam repete ale
sopeta broskvi.

Da vam pravu istinu rečem, čapala
me je takova foto, da bim bil najvlel ves
potričat, nego vendar sam se nekako zadržal
platil račun i pobegal vanka.

(Još će tega bit.)

jedno sa svojimi domaćimi. Član Udruge za-
stupnik Vjekoslav Spinčić odpevao je našim
krasnim jezikom sv. minu, i rekao nekoliko
zgodnih riječi. — Svi zajedno zahvalili su
Bogu svemogućemu i sv. Mihovilu za prošlo
i preporučili se za buduću. Radostni su što
kroz cijelu godinu dana nije nijedan od njih
bio tako bolestan, da bi mu bilo trebalo
pomoci od „Udruge“. Rado će oni i nadalje
ostati živi i zdravi i pladati prinose, za
onda kad bude trebalo pomoci koga njih ili
njihov obitelj.

Posle podne sabrali su se, pak odpu-
tili ki Ivanu Vlahu, da se skupno razvesele
na čašu vina. Negrislijeno, pravo, iskreno,
srdačno veselje vladalo je cijelu večer među
njimi. Razgovarali su se, šalili, pjevali. —
Član Vjekoslav Spinčić, istaknuv koliko je
nevolje u ljudskom društvu, izložio je kako
na toj nevolji može pomoci također upravo
ovakovimi društvi kakva je Udruge sv. Mi-
hovila, zasnovana na kršćanskoj ljubavi do
bližnjega.

Predsjednik Udruge Ivan Rubeša, po-
kazao je primjeri kako inorodnici s našim
narodom postupaju, kako od njih ne mo-
žemo očekivati nikakovo dobro nego samo
zlo i kako se moramo među sobom podu-
pirati, jedan uz drugoga čvrsto stojati i oso-
viti se na svoje noge.

Na svrši sabralo se je 14 K i 50 h
za družbu sv. Cirila i Metoda to u gosti-
oni Ivana Vlahu u Jušidih. Novac je izručen
g. blagajniku.

I „Naša Sloga“ njim je na rogeh. Va
predzadnjog matuljskog vrece ima neč i proti
„Našoj Slogi“ i to kako da bi taj naš dični
i velezaslužni list bil već na rube svoje
propasti i kako da bi već tobože „sam sebe
zvonil angoniju“.

Mi razumemo to, da bi našim dobrem
Kalabrezom jako drago bilo, kada bi se to
izpunilo, ali moremo ih osigurati, da je prop-
ast „Naše sloga“ još jako, jako daleka. Ča
smo mi domaći ljudi dobili v Istre to
imamo da zahvalimo lepoj „Našoj Slogi“
za to neka zna Constantini i compagnia da
„Naša sloga“ će propast samo onputa, kada
bude propal i naš narod u Istri. Nego kako
se pak mi nadamo, da će naš narod va
Istre živet dokle bude sveta i veča za to
če i „Naša Sloga“ živet dokle bude v Istre
jednega domorođca našega jezika i krvi
naše. Peče ih „Naša sloga“ to mi znamo,
ona njim ih odbrusi dosta, od tuda i celi
kalabrežski jad na „Nasu slogu“. Costanti-
nova krpa navješća već dve leta pak i sada
još i našem „Narodnemu listu“ da će prop-
ast, pak ipak on se drži čvrst i dičan. I
držat će se prez obzira na Krišćia i kum-
panije i on će i nadalje branit va sveh stran-
nah naše domaće ognjiste proti talijanskih
anarhista. Držat će se naš „Narodni
list“ dokle bude nas volja, nas, ki
okole njega delamo držat će se naš
list na piku sveh oneh Kalabrezi, ki bi
oteli njegovu propast, zač vide kako njim
škodi i kako njim je na putu, njihovemu
paklenskomu delu va oveh stran.

Držat će se naš „Narodni list“ a s njim
i „Naša sloga“ pak će još puno i puno let
oba, kako golub i golubica proletat na kuće
našega istarskega kmeta.

Krišćiu je febra. Ste čitali va zadnjog
njegovoj nesagne one njegove trubastarije
za Leprinašćine? Ako niste, i ako imate do-
bar štumih, pročitajte ih, pak čete mi smat
ča reč, je ono pisano va febre ale pak va
drugoj kakovoj duševnoj bole.

Tu je ognja, ljudi moji, ognja — naj-
manje 40 grad. Najprvo vam prihajaju neka
pisma bez podpisa, keh da su tobože neki
naši ljudi pisali pokojnemu Golcu, dokle je
još živ bil. Che gran bravura! Krišćii mišl
da će se radi oneh listi celi svet obrnat.
Kako da je to Bog zna kakova teška stvar
napisat par bezimeneh pismi pak ih onda
štampat i reč: — evo ovi je listi prijel taj
i taj. To bim mogal i ja učinit. Napisem
dva, tri listi, stavim jednega po jednega va
kuvertu napisem s gora svoju adresu, litim
ih na poštu, dobijem ih, pak ih pokažem
svetu i rečem: Vidite ča mi pišu Talijani.
Ne, ne — Salo, nisu ona pisma napisali
Hrvati, naši Hrvati su odviše lepo i fino uz-
gojemi, a da bi se čni dali va takovo sra-

motno i gajuno delo, kakovo je to pisanje
listi anonimni, aliti bez podpisa. List ano-
niman more zmalet i napisat samo kakova
gajuna i gadna lopovska duša, ali pravo,
pošteno srce — nikada. Ona pisma su za
seguro napisali kakovi talijanski banditi, da
mora komega hitit krivnju na naše ljude.
Tako je bedasto i ono ča piše za lumeri.
Karta se pusti pisat — ale istinu, prava
istinu, to bismo mi oteli znat, a i doznat
čemo ju, i to koliko prej.

Nego najveća febra i najveći oganj je
moral Krišćia držat va onaj čas kada je
pisal ono proti našem gospođinu Zambellu.
Tu je već bil 41 grad — još malo i Krišćii
bi bil šal rakom živigat. Tu vam sve neč
bulazni sada o konopah, sada o zahodu,
sada o neknoj živine — inšoma oganj, strašni
oganj. Nego mi prosimo gosp. Zambellu, da
mu oprosti. Va velem ognje čoveku dojde
puno stvari na misal, tako je i Krišćiu
prilo na misal ono, ča su od njega pisale
talijanske, magjarske i nemške novine, da
je se naime va pršune obesil. Vi niste dali
tega? Kako ne, to vam je bilo raztrumbato
po sveh fojeh. Mi smo se temu smeli i
govorili smo: vidil se, da ti ljudi još ne po-
znaju Krišćia. Kada bi on imel koreja za
se obesit! Onakova kukavica!

Nego, da vidite, da je Konstantinov
lakč za istinu govoril s ognja, kad je ono
pisal, preštampat ču vam neč ča je napisal
va zadnjog svojog nesloge. Valja da znate,
da on ima va Leprinašćine za dopianika
nekega Anonimusa (morda je on to sam?
op. sl.) ki mu vavek piše i ki je, dakako
njegove strauka. A Krišćii piše:

„... valjda među ovima se ubraja sam
naš Anonimus Magaraca glava, sa jarčevom
bradom musolinovo oko (patrioti su — oba
Kalabrezi. A ki? Ča Anonimus i Salo?)
Obesite tu neman, piše dalje Krišćii, u ka-
kovom zahodu i dobit čete silku od pra-
vega obešnjaka.“ (Čestitamo flor Anoni-
mus!) Nego znate, ča ču na ovo reč njegov
Anonimš? Reč će, da neka se malo Krišćii
pogleda va zrcalo.

Živila naša lepa mladost! Hrvatski Sveučilištarci u Opatiji.

U ov čas doznajemo, da naši
krasni mladi univerzitarci iz be-
lega našega Zagreba priredjuju
danas četvrtak 14. augusta va
našoj „Zoru“ u Opatiji

Veliki Koncert

i to na korist svojega podpira-
jućega društva.

Opatijoi! Vološćaki!

Kada se va Zagrebu prire-
djuju zabave ale drugo ča na
korist naše družbe sv. Cirila i
Metoda za Istru, naši krasni
univerzitarci su prvi ki puli
tega pomažu. Mi njim već puno
dugujeemo, za to gledajmo da im
i mi vratimo mlo za drago. —
Pridimo večeras na 8 ur i pol
svi va „Zoru“. Naučit čemo se
lepega pjevanja i milega tam-
buranja. Naši dični mladiti su
već obašili svu Hrvatsku i Dal-
maciju i svuda su bili lepo do-
čekani.

Opatijoi! Vološćaki! ne fa-
limo ni ml.

Živila naša lepa mladost!
Svi va „Zoru“ večeras na 8 ur
i pol, da tu našu mladost poz-
dravimo i da njoj od srea ple-
skamo.

Ulanina po osobi i krunu.

Oglas.

Za našu izdavaonicu vozniha karata na gatu u Opatiji

traži se jedna
Gospodjica

Prednost imati će one koje poznaju hrvatski, talijanski i njemački jezik. Ponude imaju se upraviti na društvo.

Ugarsko-Hrvatsko dioničko pomorsko parobrodarsko društvo.

Posujilnica u Voloskom

prodaje više komada

zemljišta

u obćinama: Pobri, Pere-
nići, Kućeli, Bregi i Ru-
kavac Gornji.

Poblize informacije mogu se dobiti u pisarni dr. K. Janežića u Voloskom.

Ljekarna D. Accurti na Rieci,

Corsia Deák, (tik kolodvora)

preporuča svoje medicinske specialitete:
Željezovito-Kina-Vino, vrlo
ugodna okusa, izvrstno sredstvo proti
slabokrvnosti, živčanim bolestim, lošoj
prohvari, te u rekonvalescentnom stanju
iza svih bolesti.

Najfinije bakalarovo ulje
čisto, te sa željezom i jodijem, di-
rektna uvoza iz Bremena iz znamenite i
svjetske tvornice: Lohsen. Ovo čuveno
ulje rabi se za velikim uspjehom proti:
rušici, širokoj, rakiti, plućnom katarru,
kašlju i kožnom osipu.

**Izvadina Salsaparilje Kou-
duras**, izvrstno sredstvo za čišćenje krvi
osobito isa tajnih bolesti.

"Galifago", Jedino i najbolje
sredstvo, kojim se sigurno dađa odstra-
niti kurja oka.

Zdrave kapljice, Nenadkrijeno
sredstvo za sve šalažane bolesti.

Dr. L. Roheim

posjednik sanatorijuma,

specijalista za tajne bolesti, ordi-
nira svaki dan od 10—12 pr. p. za go-
spodu, a od 2—5 p. p. za gospodje
na Rieci, vicolo Germana br. 2, I. kat.
Nad Ljekarnom D. Accurti.

Svoj k svomu!

Vinko Grgurina Ivanov

Jušići br. 72

prodaje u svojem dućanu u Jušićih br. 72 svake vrsti robe kao jest-
vine, odjeća muška i za djecu, svake vrsti rubaca, čarapa,
i svake vrsti robe za kućnu potrebu; željeznu robu, razne
vrsti porcelana, Roman- i Portland-cement, sumpor i
garantirano dobru medru galion (vitriol), crvenu sol za blago
(marvu) od 5 kg. dalje. (11)

Sve uz umjerene cijene!

Svoj k svomu!

Dr. Josip Stanić

otvorio je u

Voloskom

svoju

odvjetničku pisarnu. (6)

Prvi zavod za pogrebe

u Opatiji

preporuča se svime što se odnosi na uredjenje odra,
mrtvačke sobe i pogreba te skladištem u kome će sl. ob-
ćinstvo naći veliki izbor

**Mrtvačkih liesova (kasela)
i križeva.**

Cijene su koliko za priredbu pogreba, toliko i
za liesove vrlo umjerene.

Odnosne prijave i naručbe prima

Fran Doberlet
Opatija. — Kuća Ertl.

Višekrat odlikovana s Višekrat odlikovana.

Najstarija i najveća

Tvornica peći i zemljenih stvari

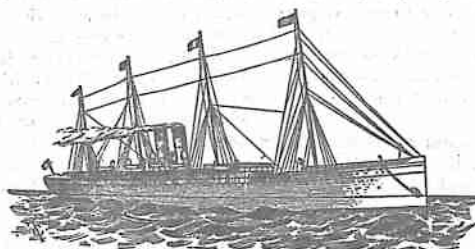
Augusta Dreise

u Ljubljani.

Bogato skladište zemljenih peći i štednika.

Peći u najnovijim bojama i oblicima, izvrstno
izvedene prodaju se po najnižim cijenama
od 14 kruna dalje.

Kod većih naručba do 20% popusta. — Cijeni šalju
se na zahtjev gratis i franko.

Rieka — Amerika

Medjunarodna putna poslovica

L. Mašek i drug na Rieci

odprema putnike iz Rieke u Ameriku sa najbrzim
parobrodima svakog
petka i ponedjeljka.

Upute daje besplatno i brzo

L. Mašek i drug

Via Riva ugao Via Lido.

Putnicima, koji putuju u Ameriku nije nužno da znađu čitati i pisati

Posujilnica u Voloskom

registrana zadruga na ograničeno jamčenje.

Prima novac na štednju od svakoga, te plaća od istoga 4 1/2% ka-
mata, čisto bez ikakvog odbitka. Rentni porez na uložke plaća posujilnica sama.

Vraća na štednju uložene iznose bez odgođenja, pridržaje si ipak
u osobitih slučajevih, pravo otkaza u smislu § 8 društvenoga statuta.

Zajmove (posuđe) daje samo zadrugarom, i to na hipoteku ili na mje-
nice i zadužnice uz garanciju.

Uredovni sati: svaki dan izim nedjelje i blagdana od 9—12 sati pp. i
od 2—6 sati poslije podne; u nedjelju i blagdane od 9—12 pp.

Društvena pisarna i blagajna nalazi se za sada u odvjetničkoj pisarni
Dr. Janežića u Voloskom.

Poblize informacije dobivaju se u pisarni Dr. K. Janežića i Dr. A.
Stangera u Voloskom.

Novčani promet u god. 1901 iznašao je K 1161.044-30 — G-
ran-
cija iznašala je K 133.760-.-. — Uloženo je bilo u posujilnici god. 1901
K 575.486-29.

Ravnateljstvo.